

Въ туй врѣме идва единъ отъ слугитѣ и му казва:

— Моятъ господарь уби единъ лебедъ, който падна ей въ тия розови храсти. Той ме изпрати да го намѣря и прибера. Заповедайте да ми го прѣдадатъ.

— Не, отвърна Буда: — ако птицата бѣ убита, щѣхъ да я изпратя на оня, що я е убилъ. Но тя е жива.

Но ето пристига неговиятъ братовчедъ князь Девадато.

— Дивата птица, жива или мъртва, принадлежи ономува, който я е застрѣлялъ, — рече той. — Докато летѣше въ облацитѣ, тя никому не принадлежеше, но сега тя е моя. Мили братко, дай ми лова.

Буда притисна шията на лебеда къмъ своята нѣжна буза и тържествено каза: